

Sygn. akt III KKN 742/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Andrzej Deptuła

Sędziowie: SN – Przemysław Kalinowski

SN – Antoni Kapłon (spraw.)

Protokolant – Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej – Józefa Gemry

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2000 r.

sprawy **F. S.**

oskarżonego z art. 22 mkk

z powodu kasacji, wniesionej na korzyść przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w K.

z dnia 23 marca 1963 r., (sygn. – brak)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Powiatowego w Z.

z dnia 14 czerwca 1962 r., sygn. Kp [...]

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Powiatowego w Z. i uniewinnia F. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu;**
- 2. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

U Z A S A D N I E N I E

F. S. wyrokiem Sądu Powiatowego w Z. z dnia 14 czerwca 1962 r. sygn. Kp [...], uznany został za winnego tego, że we wrześniu 1961 r. w Z. pow. z., rozpowszechniał fałszywe wiadomości związane ze stacjonowaniem wojsk radzieckich w Polsce i za to na mocy art. 22 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy więzienia.

Sąd Wojewódzki w K. wyrokiem z dnia 23 marca 1963 r. (brak ustalenia sygnatury akt) powołany wyżej wyrok utrzymał w mocy.

Od tego z kolei wyroku kasację wniósł Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego a mianowicie art. 22 mkk, na skutek przyjęcia, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona tego przepisu, chociaż w istocie nie nosiło ono cech przestępstwa.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie wyżej wskazanych wyroków i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna.

Autor kasacji trafnie wywiódł, iż oba wyroki zapadły z rażącą obrazą prawa materialnego, a mianowicie art. 22 mkk, a to z kolei miało zasadniczy wpływ na treść wyroku.

Na wstępie zauważyć należy, iż akta główne sądów orzekających w niniejszej sprawie nie zachowały się, a zatem podstawą zarówno do wywiedzenia skargi kasacyjnej jak i rozważań Sądu Najwyższego są akta odtworzone częściowo postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 25 września 1998 r., sygn. [...], przy czym także opis przypisanego oskarżonemu czynu został odtworzony.

Na tej podstawie można zasadnie przyjąć, iż czyn zarzucany oskarżonemu stanowił jego wypowiedź na temat stacjonowania wojsk radzieckich na terenie Polski, przy ujemnej z jego strony ocenie tego faktu.

Przyjęcie w obu orzeczeniach, iż tego rodzaju zachowanie jest spełnieniem znamion czynu określonego w art. 22 mkk było oczywiście błędne.

Stacjonowanie wojsk radzieckich w Polsce było faktem powszechnie znanym, a oskarżony był w pełni uprawniony do własnej oceny, w tym także ujemnej, tego faktu.

Przedstawiona wypowiedź oskarżonego nie stanowiła zatem, co do samego faktu stacjonowania tychże wojsk, wiadomości fałszywych. Jeśli się nadto zważy, że brak jest w ustaleniach obu sądów jakiegokolwiek przesłanki, która wskazywałaby na możliwość wyrządzenia istotnej szkody interesom Państwa Polskiego przez wskazaną wyżej wypowiedź, to powyższa ocena prowadzi do przekonania, że czyn zarzucony oskarżonemu nie wyczerpywał ustawowych znamion czynu penalizowanego w art. 22 mkk.

Konsekwencją wyżej wskazanego rażącego naruszenia prawa materialnego jest konieczność uchylenia obu zaskarżonych kasacją orzeczeń. a skoro nie ulega wątpliwości, iż skazanie było oczywiście niesłuszne, to zgodnie

z treścią art. 537 § 2 kpk – in fine – należało orzec reformatoryjnie, a zatem oskarżonego F. S. uniewinnić.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje oparcie w art. 632 pkt 2 kpk.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Przewodniczący: SSN (Andrzej Deptuła)

Sędziowie: SN (Przemysław Kalinowski)

SN (Antoni Kapłon)